

«Από τη στάχτη θα αναγεννηθεί το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριάδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 75 — ΔΡΧ. 30

39 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ Δ.Σ.Ε.

ΖΗΤΩ Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ 1946 - 1949

ΚΑΤΩ Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ Ο ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΙΣΜΟΣ

Πριν 39 χρόνια, στις 29 Αυγούστου του 1949, ο Δ.Σ.Ε. μετά από 3 χρόνια ηρωικού αγώνα, σταματά τις στρατιωτικές επιχειρήσεις και συνταγματικά υποχωρεί από την Ελλάδα. Η 8η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ το 1949 καθορίζει ως εξής την ανάγκη της υποχώρησης: «Η ήττα μας στη μάχη του Βίτσι... Γράμμου τον Αύγουστο του 1949 σημειώνει μια αλλαγή στην κατάσταση. Αυτό επιβάλλει μια αλλαγή και στην πολιτική μας γραμμή. Η ταχτική της συνέχισης του ένοπλου αγώνα, που εκφορξεί ένα μικροαστικό πνεύμα απελπισίας και έλλειψη προοπτικής, θάβει την δυνατότητα στον αντίπαλο να

καταφέρει συντριπτικό χτύπημα εναντίον των αγωνιστών και στελεχών του λαϊκού επαναστατικού κινήματος. Σωστά ενεργώντας το ΠΓ της Κ.Ε. του ΚΚΕ ακολούθησε την ταχτική της υποχώρησης, πράγμα που εμπόδιζε το μοναρχοφασισμό να πετύχει την στρατηγική του επίδωξη, τον εκμηδενισμό της κύριας δύναμης του ΔΣΕ στο Βίτσι - Γράμμο».

Ο β' ένοπλος επαναστατικός αγώνας του λαού μας ενάντια στον εσωτερικό εχθρό, τον μοναρχοφασισμό και την Αμερικανο - Εγγλέζικη επέμβαση ήταν ότι πιο επαναστατικό, τίμο, δημοκρατικό και προοδευτικό έχει να επι-

δείξει η εργατική μας τάξη και το κόμμα της στην μακρόχρονη πορεία της ταξικής της πάλης.

Τόσο η απόφαση για το ξεκίνημα αυτού του αγώνα με την 12η Ολομέλεια του 1946, όσο και η απόφαση για το σταμάτημα του ένοπλου και το πέρασμα στη νέα φάση που καθόριζε η στρατιωτική ήττα του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας, αποτελούν χρυσή Κοκουέδικη κληρονομιά πολιτικού θάρρους και ψυχραιμής εκτίμησης της κατάστασης, πλούσια παρακαταθήκη για μας τους νέους κομμουνιστές που θέλουμε να ξαναχτίσουμε σ' αυτή τη χώρα το κόμμα της εργατικής τάξης.

Ο β' ένοπλος επαναστατικός αγώνας ήρθε να ξεπλύνει την προδοσία της Βάρκιζας και να δείξει όσο πιο βαθιά μπορούσε πως ποτέ το κόμμα της εργατικής τάξης δεν πρέπει να παραιτείται από το βασικό ζήτημα της εξουσίας.

Αυτό είναι το βασικό ζήτημα που πληρώσει την ιστορική του αποστολή δεν πρέπει ούτε μια στιγμή να παύει να καταθέτει όλες τις μορφές του αγώνα του σε κάθε φάση ανάπτυξης του κινήματος σε ένα κεντρικό ζήτημα, στην κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας.

χωρίζει στην πράξη κάθε oportuνισμό από την επανάσταση κάθε φιλικό φίλο της εργατικής τάξης που θέλει να χρησιμοποιήσει τους αγώνες και το αίμα αυτής της τάξης για το συμφέρον της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού. Στην πρώτη κατοχή και στο α' αντάρτικο παρά το ότι η εργατική τάξη και η στείχη αγροτιά στάθηκαν από την πρώτη στιγμή στην πρώτη γραμμή του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα δεν μπόρεσαν να πάρουν την εξουσία ακριβώς επειδή η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός πήραν την πολιτική ηγεμονία και εγκαθόρισαν την δικιά τους κρατική κυριαρχία. Και αυτό έγινε γιατί η εργατική τάξη βρέθηκε χωρίς γερό πολιτικό επίπεδο. Ο oportuνισμός μέσα στις γραμμές της είχε διαλύσει το κόμμα της και είχε αφήσει αυτή την τάξη

παρά τα υτουφέκια του ΕΛΑΣ πολιτικά άοπλη.

Η Εργατική Τάξη στο α' αντάρτικο εκτός από την διάλυση του στρατού της είχε μια σοβαρή πολιτική ήττα. Το κόμμα της κυλισμένο μέσα στο βούρκο του oportuνισμού και της συνθηκολόγησης, πρόδωσε τον αγώνα και παρέδωσε το λαϊκό κίνημα δεμένο πισθάγκωνα στην αντίδραση. Στέλεχη σαν τον Σιάντο και τον Παρτσαλιόδη δεσκόλα θα έβρισκε η αστική τάξη και ο ιμπεριαλισμός μέσα από το δικό του στρατόπεδο.

Ο μεγάλος προλετάριος ηγέτης Ν. Ζαχαριάδης προτομαίνοντας την αντίσταση του λαού στο μεταβαρκιζανό καθεστώς, έπρεπε πρώτα απ' όλα να αποκαταστήσει την λενινιστική ενότητα μέσα στο ΚΚΕ, να βγάλει το κόμμα από τον

oportuνισμό που είχε κατακλιθεί. Και αυτό γιατί η ίδια η εμπειρία είχε δείξει με τα πιο μεγάλα γράμματα, πως χωρίς ένα τέτοιο κόμμα κανένας αγώνας δεν θα μπορούσε να οδηγηθεί στη νίκη.

Το ξεκίνημα του β' ένοπλου επαναστατικού αγώνα βρίσκεται με αποκατασμένη την ενότητα και την εμπιστοσύνη του λαού απέναντι στο κόμμα του, το ΚΚΕ. Διχώς όμως το ίδιο το κόμμα να έχει μέσα του ξεκαθαρίσει με τον συνθηκολογικό oportuνισμό.

Η εργατική τάξη και η φτωχή αγροτιά μπαίνουν με ενθουσιασμό σ' αυτόν τον αγώνα, ο oportuνισμός όμως που λούφαζε με την επιστροφή του Ζαχαριάδη χτυπάει όπως μπορεί την νέα επαναστατική έφοδο της εργατικής τάξης για την εξουσία. Χτυπά ακριβώς εκεί που

μπορεί να κάνει την μεγαλύτερη ζημιά. Στο κόμμα των εφεδρικών, εμποδίζοντας με κάθε τρόπο την μαζική στρατολογία στο ΔΣΕ.

Το ζήτημα αυτό μαζί με το χτύπημα του Τίτο — κλεισιμό των μετόπισθεν για τον ΔΣΕ — παίζουν καθοριστικό ρόλο για την στρατιωτική ήττα και την υποχώρηση του ΔΣΕ. Όμως και εδώ έχουμε μια μεγάλη διαφορά από το α' αντάρτικο. Το λαϊκό κίνημα δεν έπαθε μια κίνουρη πολιτική ήττα. Η ταχτική και συνταγματική υποχώρηση του ΔΣΕ με την διαφύλαξη των κύριων δυνάμεών του δεν έδωσε την δυνατότητα στην αντίδραση να πετύχει στρατηγικό αποτέλεσμα, πολιτική και ήθικη νίκη. Το κόμμα δεν πρόδωσε Βάρκιζα δεν ξαναγίνε. Ο στρατός της εργατικής τάξης υπο-

ΣΥΝΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Μερικοί ανησυχούν πολύ!

Το γεγονός των ημερών λοιπόν η ξαφνική αρρώστια του Παπανδρέου που έχει γίνει πρώτο θέμα στον αστικό τύπο αλλά κι στις συζητήσεις μέσα στο λαό.

Αιτιολογίες κάθε είδους, στενωπή της αορτής, συκώτι, ανεύρυσμα ή γχειρίση θα γίνει, δε θα γίνει, είναι και λίγο χλωμός τελευταία, όλα μιάζουν μυστηρία...

Τέλος πάντων αυτός ο λαός θα μάθει τι ακριβώς έχει ο Πρωθυπουργός του.

Δεν μπορεί το θέμα να περαστεί έτσι όταν έχουμε να κάνουμε με έναν άνθρωπο προικισμένο με τό φοβερό ταλέντο να μεριδώνει, να θολώνει κι η μηχανορραφία και το ψέμα στην πολιτική του, καριέρα να είναι το όζυγό του...

Εδώ όμως μπορεί να πει κανείς πρόκειται για την υγεία του! Τι σχέση έχουν τα ψέματα. Κι όμως ακόμα και τώρα βγαίνοντας από το Κρατικό όηλωσε ότι πήγε για ταξί - απ, ενώ την άλλη μέρα βρέθηκε από το ΕΣΥ στο Σαιν Τόμας.

Η έστω και προσωρινή απομάκρυνση του Παπανδρέου αυτή τη στιγμή από την πολιτική ζωή δεν αποτελεί κατ' αρχήν για το λαό καμιά απώλεια. Αποτελεί όμως μεγάλο πολιτικό γεγονός και πραγματική απώλεια στους κόλπους της Ελληνικής ιδιαιτερά της ρωσφιλικής αστικής τάξης.

Όλα τα στελέχη του κι η φιλορωσική φράξιά του, οι πιο έμπιστοι του άνθρωποι, απέχουν σαν αστοι πολιτικοί πάρα πολύ από τον Α.Π. Κανένας αντικαταστάτης του δεν θα τα βγάλει πέρα τόσο καλά όσο αυτός στη διεκπεραίωση της πολιτικής του.

Ήδη το κενό που θα δημιουργήσει η απομάκρυνσή του για ενάμιση περίπου μήνα, έχει αναστατώσει τις

φράξιες που παλεύουν τις δύο γραμμές μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Απ' τη μια η ανησυχία της φράξιας που θέλει την απλή αναλογική κι τη συμμετοχία με το ψευτο-ΚΚΕ, απ' την άλλη η ανησυχία της φιλορωσικής φράξιας με αρχηγό τον Α.Π. που θέλει τη συγκυβέρνηση με το κόμμα του Φλωράκη. Και η ανησυχία αυτή τώρα μεγαλώνει μια και το θέμα αυτό δεν έχει προλάβει να το κλείσει ο Παπανδρέου.

Το ψευτο-ΚΚΕ βέβαια ανησυχεί ιδιαίτερα. Η «Πρώτη», συμβουλευτική τον Πρωθυπουργό της ΝΑ ΠΡΟΣΕΧΕΙ ενώ ο Ριζοσπάστης σύγγορος για τη δύναμη του άρρωστου σύμματος παρατηρεί κι προειδοποιεί: «Η ιδιόμορφη κινδυνολογία εφημερίδων που εκφράζουν τον Μ. Κουτσούζωργα δίνει λαβές κι διάφορες εκδόσεις εσωτερικών τριβών στα ανώτερα κλιμάκια του ΠΑΣΟΚ. Το βέβαιο πάντως είναι ότι τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει ή να εκδηλωθεί στο κυβερνητικό κόμμα χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του Πρωθυπουργού» (28.8.88 «Ρ»).

Όλοι αυτοί λοιπόν εχόνται πραγματικά να γίνει γρήγορα καλά αυτό το ταλέντο της ιντριγκας για να περάσουν τα ύπουλα σχέδια του που είναι κι δικά τους.

ΕΝΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗ» ΓΙΑ ΤΟ ΡΟΛΟ ΤΗΣ «17 Ν»

Την Τρίτη 23.8.88 το ψευτο - ΚΚΕ δημοσίευσε μέσα από τον «Ριζοσπάστη» τον (σελ. 7) ένα ομοσπλιό άρθρο - ανάλυση με τίτλο «Η τρομοκρατία δεν είναι επαναστατική πολιτική».

Με αυτό το κείμενο, που υπογράφεται από κάποιον Θ. Κέρ, το ψευτο-ΚΚΕ επιχειρεί με άνευ προηγουμένου, κλινοπροαιρετή και εποικοδομητική κριτική προς την δολοφονική όρακα της «17 Νοέμβρη». Είναι μάλιστα τόσο θετική η κριτική του κόμματος απ' τον, που δημιουργεί εξωρχή κριτική υποστήριξη κι ενότητα, φτάνοντας τελικά στο σημείο να κλείει την «17Ν» σε ενότητα μαζί του είτε μέσα απ' τις δικές του κομματικές γραμμές, είτε μέσα στα πλαίσια της ψευτο - αριστερής συμπαρατάξης του.

Παρακάτω σχολιάζουμε εκτεταμένα αποσπάσματα απ' αυτό το άρθρο - ανάλυση του «Ρ» με στόχο την ανατροπή της εξαπατησης που επιχειρεί την αποκατάσταση της αλήθειας και την ανάδειξη του βαθύτερου ιδεολογικοπολιτικού νήματος συγγένειας αιματος του κόμματος απ' τον με την «17Ν».

ΠΙ ΕΙΝΑΙ Η «17Ν»

Απ' την αρχή κιόλας του άρθρου αυτού του «Ρ» επιχειρείται μια «κατ' αρχήν» δικαιολόγηση του δολοφονικού έργου της «17Ν» πάνω στη βάση της εκορασμένης και μονοπλευρής αντίληψής της με τον

αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. «Και μάλιστα διαρκώς οι ιμπεριαλιστές για την τρομοκρατία που ασκείται από άτομα η μικρή ομάδα και πάρα πολλά ζυγώνον... αναφέρονται στην κρατική τρομοκρατία που ασκούν οι ίδιοι με τους στόχους τους την αριστοκρατία, τον ηρωισμό, τον και των διπλωματών τους». Εμείς συμφωνούμε με απ' την την

παράτηρήση, αλλά αμφισβητούμε.

Πράγματι, τόσο ο ρωσικός, όσο και ο αμερικάνικος στόλος στην Περσικό Κόλπο σι νέτεταιν και συντηρούν την υποδούλωση του πούζου και της παγκόσμια κατακρίτας ανθρώποσφας. Τόσο οι αμερικανικές «ναυάρα» στο Βιετνάμ, όσο και οι ρωσικές εμπρηστές, χημικές και παιχιδία - παιγίδες βόμβες στο Αφγανιστάν είναι πράγματα «καλά κειμενωμένα» απ' τις δύο ιμπεριαλιστικές υπερδυνάμεις. Ο ρωσοκίνητος Γιαροζέλεσκι στην Πολωνία και ο αμερικανόκινος Πιντοσέτ στη Χιλή είναι το είδος του ενός στον καθρέπτη του άλλου. Τόσο ο Σουλτα, όσο και ο Σεβαντάτς έχουν το ίδιο μισήτο απ' τους λαούς γυμνάδες. Τόσο η Τσεχοσλοβακία όσο και η Γρενάδα κήτ ζέρονν από επιμήσεις και πρσινομπερές.

Τόσο ο ρωσικός όσο και ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός μιλούν για μικρές τρομοκρατικές ομάδες, όταν

έχουν να αντιμετωπίσουν τον ένοπλο λαό του Αφγανιστάν και του Σαϊβαδάρ αντίστοιχα και ζέχνονν τη δική τους κρατική σοσιαλιμπεριαλιστική και ιμπεριαλιστική τρομοκρατία.

Και εδώ βέβαια γίνεται η εξαπατηση.

Στην χώρα μας δεν έχουμε ένα λαϊκό αντάρτικο, που να βγαίνει μέσα απ' τους κόλπους του λαού και ν' αντλεί τις δυνάμεις, τις εφεδρείες και την τροφοδούσα ή την κάλυψη του απ' τον ίδιο τον λαό.

Αντίθετα με ότι υπαινόει το ψευτο-ΚΚΕ, έχουμε μια συνομοτική κλειστή κι απρόσπλη όρακα με το κλιπικό ονομα «17Ν», που βρίσκεται πολύ μακριά και έξω από τον λαό. Έχουμε μια συμμερία φονιάδων που «επικοινωνούν» με τις μάζες μέσω του αιματος και της άρνησης, χωρίς κάποια θετική άμηση προσφορά στις καθημερινές αγωνίες.

ΣΥΝΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥΜΕ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΑΞΗ ΤΗΣ ΔΙΧΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ

Στη μεγάλη πάλη αρχών του 1963-64 το παγκόσμιο μαρξιστικό-λενινιστικό κίνημα με επικεφαλής το ΚΚΚίνας και τον πρόεδρο Μάο Τσε Τουνγκ, υπερασπίστηκε τον Μαρξισμό-Λενινισμό από τον σύγχρονο ρεβιζιονισμό, υπερασπίσε τον Στάλιν και το έργο του από τις συκοφαντίες των Χρυσασοϊκών ρεβιζιονιστών.

Η υποστήριξη στον Στάλιν σάνενα μεγάλο Μαρξιστή-Λενινιστή, μεγάλο προλετάριο επαναστάτη καθοδηγητή του παγκόσμιου κινήματος, έγινε και εξακολουθεί να είναι ένα ζήτημα αρχής για τους πραγματικούς κομμουνιστές.

Το βασικό έργο του Στάλιν δέχθηκε με την προσπάθεια της εργατικής τάξης να ασκήσει τη δική της πολιτική εξουσία στο πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου, στην τότε Σοβιετική Ένωση. Έργο που εκπλήρωσε σ' ολόκληρη την διάρκεια της ζωής του. Υπερασπιζόμενοι τον Στάλιν, υπερασπίσαμε την ίδια την δικτατορία του προλεταριάτου, τον πραγματικό σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Υπερασπιζόμενοι τον Στάλιν, διαχωρίζουμε με κόκκινη γραμμή την δικτατορία του προλεταριάτου, από την δικτατορία της νέας αστικής γραφειοκρατικής τάξης που κυριάρχησε στην ΕΣΣΔ μετά τον θάνατο του Στάλιν και μετέτρεψε την χώρα του σοσιαλισμού, σε μια σοσιαλφασιστική, σοσιαλ-ιμπεριαλιστική χώρα που ασκεί φασιστική δικτατορία χιτλερικού τύπου στην εργατική τάξη και στους λαούς της ΕΣΣΔ και απειλεί όλη την ανθρωπότητα με έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο, στον ανταγωνισμό της με την αμερικάνικη υπερδύναμη. Αυτό είναι το ένα.

Το άλλο είναι να δώμε καθαρά στα αυτιά της αλλαγής. Ο πρόεδρος Μάο μας δίδαξε πως «ο ρεβιζιονισμός στην εξουσία είναι η αστική τάξη στην εξουσία». Και αυτή η αστική τάξη δεν ήρθε ξαφνικά και απ' έξω στην ΕΣΣΔ. Ήρθε μέσα από μια μακρόχρονη και πολίμορφη πάλη που κράτησε από το 1917-1956.

Ολόκληρη αυτή η περίοδος ήταν μια τεράστια εμπειρία για την παγκόσμια εργατική τάξη. Η ταξική πάλη άνοιξε για πρώτη φορά από το προλεταριάτο σαν κυρίαρχη τάξη αλλά και από την αστική τάξη σαν μια τάξη χωρίς πολιτική και οικονομική εξουσία.

Σ' αυτόν τον 40αντάχρονο ταξικό πόλεμο νικήθηκε η αστική τάξη. Όμως το νέο, το κύριο δεν ήταν αυτό, ήταν πως για πρώτη φορά το προλεταριάτο κράτησε την πολιτική εξουσία για 40 χρόνια. Η προσφορά του Στάλιν σ' αυτό είναι τεράστια. Όμως δεν μπορούμε στο όνομα αυτής της τεράστιας προσφοράς του Στάλιν να μην δώμε τα λάθη του, τα λάθη και τις αδυναμίες του συνειδήτου προλεταριάτου, για την έκβαση αυτής της ταξικής πάλης.

Εάν το κάνουμε αυτό ή δεν θα δεχτούμε την ύπαρξη της αστικής τάξης στην εξουσία της ΕΣΣΔ από το 1956 και μετά, απλά ίσως κάποιου υπερταξικού φαινομένου που ονομάζεται ρεβιζιονισμός, ή δεν θα δεχτούμε ποτέ ότι το προλεταριάτο πήρε την εξουσία στην ΕΣΣΔ, ή θα πέσουμε στην μεταπολιτική θεωρώντας την κυριαρχία της αστικής τάξης στην ΕΣΣΔ σαν αποτέλεσμα αποκλειστικά του εξωτερικού παράγοντα.

Ο πρόεδρος Μάο Τσε Τουνγκ άσκησε κριτική στον Στάλιν και στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ΕΣΣΔ. Η κριτική αυτή που η ΟΑΚΚΕ αποδέχεται εξ ολοκλήρου, δεν έγινε ούτε προς όφελος του ρεβιζιονισμού ούτε προς όφελος της αστικής τάξης.

Ήταν μια κριτική που βοήθησε το προλεταριάτο να συνοψίσει την πείρα του, και ήταν ένα εφόδιο για την εκπόνηση μιας ολοκληρωμένης θεωρίας για την δικτατορία του προλεταριάτου. Και αυτή την θεωρία δεν μπορούσε παρά την δώσει αυτός ο γνήσιος που υπεράσπισε σταθερά τον Στάλιν σαν κλασικό του Μαρξισμού-Λενινισμού, που μελέτησε βαθιά τις αλλαγές στην ΕΣΣΔ, που είχε και μέσα στην ίδια του τη χώρα το πρόβλημα της εδραίωσης της δικτατορίας του προλεταριάτου. Ήταν ο Μάο Τσε Τουνγκ που μέσα από την αμνηστία εμπειρία της Ρωσίας και της Κίνας διατύπωσε την θεωρία της συνέχισης της επανάστασης στις συνθήκες της δικτατορίας του προλεταριάτου και την εφάρμοσε με την Μεγάλη Προλεταριακή Πολιτιστική Επανάσταση.

Η προσωρινή ήττα της δικτατορίας του προλεταριάτου στην Ρωσία και στην Κίνα, έδωσε την ευκαιρία στο να αναπτυχθούν μερικές απόψεις που έτρεξαν στα γρήγορα να καταδείξουν τον Στάλιν και την δικτατορία του προλεταριάτου, να αρνηθούν όλησθε στο προλεταριάτο την δυνατότητα της πολιτικής εξουσίας. Αυτές οι απόψεις μερικές φορές χρησιμοποιήσαν τον Μαισώμο και τα στοιχεία της κριτικής του απέναντι στον Στάλιν χωρίς όμως να μπορούν να κάνουν σημαία τους τον Μαισώμο, ακριβώς επειδή ο Μαισώμος δεν είναι τίποτα άλλο από την θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου. Πέρα όμως απ' αυτούς που για κάποια περίοδο σήκωσαν τον Μάο για να καταδείξουν τον Στάλιν, υπάρχει και μια άλλη τάση που σήκωνε τον Στάλιν για να χτυπήσει τον Μαισώμο και την θεωρία της δικτατορίας του προλεταριάτου. Η τάση αυτή που στην χώρα μας εκφράζεται με την ΣΑΚΕ και την ΟΚΜΑΕ έχει σαν βάση της τον Αλβανικό σορτονομιστή.

Βασικό χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτού του σορτονομισμού είναι η έλλειψη αρχών. Αυτό ακριβώς τους χαρακτηρίζει και στο ζήτημα Στάλιν, όπως θα δείξουμε στην συνέχεια του άρθρου μας.

Κάποτε η ηγεσία και της ΣΑΚΕ και της ΟΚΜΑΕ μέσα από την ενιαία τότε ΣΑΚΕ, μαζί με την Αλβανία υπεράσπιζαν στα λόγια και τον Στάλιν και

τον Μάο. Η ΣΑΚΕ μάλιστα στα εντοπία της είχε και το πεντακεφάλλο. Στη συνέχεια μετά τον θάνατο του Μάο, όταν ο Χότζα εξαπέλυσε την θρασύτατη επίθεση του ενάντια στον Μαισώμο η ΣΑΚΕ κατέβασε τον Μάο από το πεντακεφάλλο και χωρίς ίχνος αυτοκριτικής πέρασε στην επίθεση ενάντια στον Μαισώμο.

Εδώ ιδιαίτερα για τον Χότζα και το ΚΕΑ ισχύουν τα ίδια τα λόγια του Χότζα που είπε στην άσκηση της Μόσχας το 1960: «Το ΚΕΑ φάνηκε ρεαλιστικό στο ζήτημα Στάλιν, φάνηκε δίκαιο και ενγνώμον ενάντι του ενδόξου αυτού μαρξιστή, που μέχρις ότου ήταν ζωντανός, δεν βγήκε κανένα παλληκάρη από μας να τον επικρίνει, αλλά όταν πέθανε βίχτηκε πολύ λάσπη επάνω του».

Σήμερα η ΟΚΜΑΕ εξαπολύει μια επίθεση ενάντια στον Μαισώμο και την ΟΑΚΚΕ μέσα από τις πιο φασιστικές θέσεις. Στο τευχος του Ιουνίου της εφημερίδας τους γράφουν ένα άρθρο ενάντια στην ΟΑΚΚΕ (ΟΑΚΕ όπως μας γράφουν αποδειχόντας τον μικροαστικό φανατισμό τους) προσπαθώντας να αποκαλύψουν τον «αντασιαλισμό» μας και άρα τον «ρεβιζιονισμό» μας!!!

Εμείς κατανοούμε την ανησυχία όλων των σορτονομιστικών ρευμάτων απέναντι στο ξαναζωντανά του μαρξισμού-λενινισμού-μαισώμο που φέρνει στο επαναστατικό κίνημα της χώρας η ΟΑΚΚΕ. Όμως δεν θα ασχληθούμε ιδιαίτερα με αυτή την οργάνωση. Θα δώμε αυτή την αντιπαράθεση σαν μια καλή ευκαιρία για να ξαναδώσουμε τις απόψεις μας πάνω στο σοβαρό ζήτημα της θεωρίας της δικτατορίας του προλεταριάτου μόνοντας σταθερό πάνω στην υπερασπίση του Στάλιν πάνω στην υπερασπίση του Μαρξισμού-Λενινισμού-Μαισώμο. Αυτό αποκτά μια ιδιαίτερη σημασία σ' αυτή την περίοδο που η Γκορμπατσόφικη κλίκα στηρίζει όλο τον εφσησισμό της Αίθης πάνω στο αντικομμουνιστικό της παραλήρημα ενάντια στον Στάλιν, τη στιγμή που όλα τα φερόφωνα του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού στην Ελλάδα χύνουν το αντιΣταλινικό τους δηλητήριο και φτάνουν στον σημείο να δημοσιεύουν την «Μυστική Έκθεση του Χρυσόσω» ενάντια στον Στάλιν. Όμως και εδώ είναι απαραίτητος ένας διήμετος ιδεολογικός αγώνας. Τόσο ενάντια στον ανοιχτό ζήτημα του Στάλιν, όσο και ενάντια σ' αυτούς που σηκώνουν υποθήματα στα ουράνια τον Στάλιν για να ημπούσουν την ανάπτυξη των πραγματικών επαναστατικών κινήματος, την γνωση πάνω στο κεντρικό ζήτημα της δικτατορίας του προλεταριάτου. Ξεκινώντας αυτή την σειρά των άρθρων νομίζουμε πως είναι αρκετά χρήσιμο για τους αναγνώστες μας να διαβάσουν το παρακάτω επίσημο κομματικό ντοκουμέντο του ΚΚΚίνας, που δημοσιεύτηκε στην «Λαϊκή Ημερησία» και στην «Κόκκινη Σημαία» στις 13 Σεπτέμβρη του 1963 με τίτλο «για το ζήτημα του Στάλιν».

ΓΙΑ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΣΤΑΛΙΝ

Το θέμα για τον Στάλιν είναι ένα ζήτημα παγκόσμιας σημασίας, και έχει δημόσιο χαρακτήρα. Είναι ένα θέμα που αφορά την παγκόσμια εργατική τάξη, και για τη Σοβιετική Ένωση. Η αντίθεση μας με τους ρεβιζιονιστές του Στάλιν και στο και περισσότερο τριών την μήτηρά του. Αυτό σημαίνει απήχηση και για τη Σοβιετική Ένωση. Η αντίθεση μας με τους ρεβιζιονιστές του Στάλιν είναι αντίθεση με ένα θέμα το οποίο. Εξελίσσεται από το θέμα που είναι το θέμα από φαινοτά που δεν θα εξαλειφεί στο σημερινό κόσμο.

Από τα ίδια όμως πράγματα βγαίνουν ότι υπάρχει πραγματική ομορφιά μέσα στην κοινωνία της διεθνούς εργατικής τάξης και που είναι δυνατόν να μην αποδέχονται την ολοκληρωτική αντιστροφή του Στάλιν και στο και περισσότερο τριών την μήτηρά του. Αυτό σημαίνει απήχηση και για τη Σοβιετική Ένωση. Η αντίθεση μας με τους ρεβιζιονιστές του Στάλιν είναι αντίθεση με ένα θέμα το οποίο. Εξελίσσεται από το θέμα που είναι το θέμα από φαινοτά που δεν θα εξαλειφεί στο σημερινό κόσμο.

Το Κ.Κ. της Κίνας επιμένει να πιστεύει ότι όταν ο σοβιετικός Χρυσόσωμος με τη πρόσδεση της καταπίεσης, της προσδοκασίας, ανόητων υποθέσεων του Στάλιν, είχε κινήσει, όπως και είχε κινήσει κίνημα.

Η Κ.Ε. του Κ.Κ.Κ. στην εισήγηση της 14 Ιανουαρίου 1956, η 7η μιλία κατά της πρόσδεσης, ανόητων υποθέσεων του Στάλιν, είχε κινήσει, όπως και είχε κινήσει κίνημα.

Η ανώτερη ηγεσία της Κ.Ε. του Κ.Κ.Κ. Σ.Ε. αποφασίζει να δώσει μια απόπειρα σ' αυτό το ζήτημα αρχής που πελάει, αλλά όπως και να είναι τα πάντα στους κινεζούς κομμουνιστές ότι είναι ότι «πρωτοβουλίες της προλεταριακής και επαναστατικής των λαών των σταλινικών ιδεών».

Όταν ο Λένιν καταπιεζόμαστε τους μενσεβίκους άλλες - Όταν σε μια σύμπληρη αρχή δεν απαντά στον αντίπαλο και τον αποκλείει - τριλλοί - αυτό σημαίνει ότι δεν σιγήσει μαζί του, αλλά τον βρίζει». Η απεικόνιση της Κ.Ε. του Κ.Κ.Κ. Σ.Ε. στο ανοικτό βήμα της μοιάζει ακριβώς με εκείνη του μενσεβίκου.

Κι αν ακόμα η ανοικτή απάντηση κατανοείται στην βίβη αυτή για σύμφωνη μιας από την πλευρά μας προσημαίνει απάντησέ μας σ' αυτή με επισημάνει αρχών και με πεποίθηση γεγονότων. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

από τον λαό, ο πρώτος ηγέτης της εργατικής τάξης και του λαού της Σοβιετικής Ένωσης. Η μεγάλη Σοβιετική Ένωση ήταν το πρώτο κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου. Στην αρχή, οι πρώτοι αρχηγό, στο κόμμα και στην κυβέρνηση αυτού του κράτους ήταν ο Λένιν. Μετά το θάνατο του Λένιν, ο Στάλιν δεν έγινε αρχηγός μόνον της κυβέρνησης και της κυβέρνησης της Σοβιετικής Ένωσης αλλά έγινε επίσης και ο αναγνωρισμένος

ΠΟΛΩΝΙΑ - ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑ

Το λαϊκό κίνημα κατεβάζει τη μάσκα Γκορμπατσώφ

Δεν χωράει αμφιβολία ότι σε γρήγορο χρόνο το Κρεμλίνο με επικεφαλής τον Γκορμπατσώφ περνάει μαύρες μέρες καθώς η εργατική τάξη και ο λαός αναπτύσσουν, ιδιαίτερα στην Πολωνία, αλλά με αιχμές και στη Τσεχοσλοβακία και μέσα στην ίδια τη Ρωσία, ένα κίνημα που αναδύεται την πάλη για το να γίνει εκείνη για τη δημοκρατία.

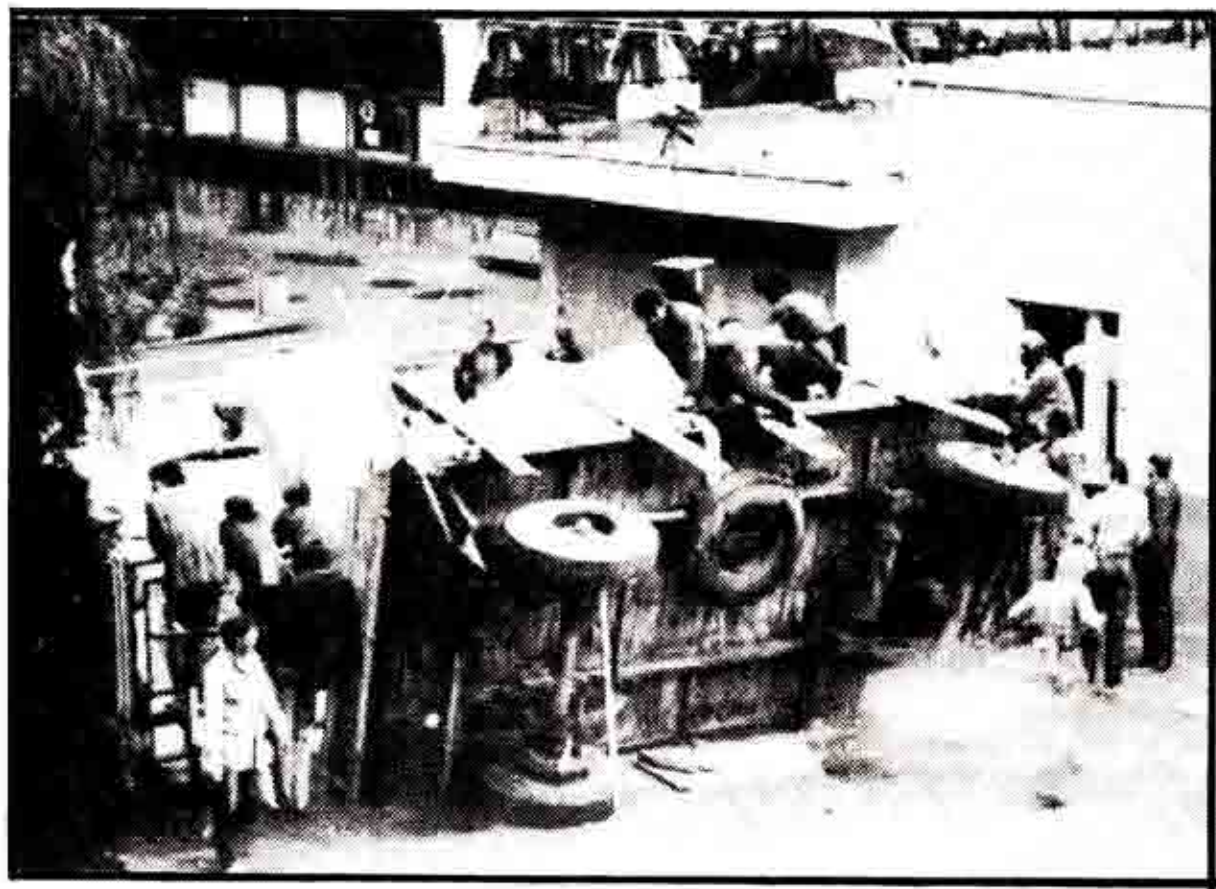
Πράγματι, το ξέσπασμα τέτοιων κινήματων δεν μπορούν παρά να χαλαρώσουν την ψευτική εικόνα που θέλει να δώσει ο Γκορμπατσώφ για την γνωστή «Περestrojka» - ιδιαίτερα απέναντι στις εθνολογικές χώρες, ενώ εντείνει το σοσιαλφασισμό και το σοσιαλμπερλιόζισμο της Ρωσίας. Είναι εξ' άλλου ακόμα ζωντανές στην μνήμη μας οι ενδο-εθνικές δηλώσεις του Γκορμπατσώφ που πριν από ένα μήνα όταν επισκέφθηκε την Πολωνία, μιλάγε με τα καλύτερα λόγια για το φασιστικό καθεστώς Γιαρούζέλσκι.

Ταυτόχρονα τα κινήματα αυτά απειλούν, ολοένα και περισσότερο την «πάλη και ασφαλεία» την οποία νομίζει ότι θα μπορούσε να εξασφαλίσει το Κρεμλίνο. Η πρώτη όμως απειλή το αντίθετο, τη στιγμή μάλιστα που αφισβήτουμεται από το λαό αυτά τα φασιστικά καθεστώτα και τη στιγμή που η πάλη των γίνεται ολοένα και περισσότερο πολιτική.

Στην Πολωνία η συνεχής πίεση του βιοτικού επιπέδου του λαού ξεπέρασε κάθε ανηχο όριο ενώ η κυβέρνηση πνίγει ασφικτικά οποιαδήποτε δημοκρατική του έκφραση. Σ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορούσε παρά να ξεσπάσει νέο κύμα απεργιών που μαζεύονται και την εμπειρία του πολιτικού προηγούμενου εργατικού κινήματος δεν μπορούσε παρά να είναι πιο ώριμο, μαχητικό και οργανωμένο. Οι απεργίες εξαπλώθηκαν σ' όλη τη χώρα σε ανθρακωρυχεία, σε υαλοπλάκες, σε εργοστάσια και σε πολλές άλλες κατηγορίες εργαζομένων. Κύρια αιτήματα είναι αύξηση των μισθών και νομιμοποίηση του σιδικαίου «Αλληλέγγυη».

Μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση το σοσιαλφασιστικό καθεστώς Γιαρούζέλσκι σαν τέτοιο δεν μπορούσε να αντισταθεί παρά με μεγάλη κινητοποίηση της αστυνομίας και του στρατού και των ΖΟΜΟ (σαν τα δικά μας ΜΑΤ), που επιτέθηκαν στους εργάτες, απεικλίων τα ναυπηγεία από οποιαδήποτε εξωτερική βοήθεια και φυσικά όσο αφορά και τα τρόφιμα, απείλησαν τους απεργούς με μαζικές αποκλεισμούς και με την άμεση επιστράτευση όσων ήταν νέοι. Αυτά τα μέτρα όμως δεν έμοδιζαν την εξαπλώση των απεργιών που μαινόνται στα μεγάλα ναυπηγεία του Γκντανσκ, στις Χαλεβορυγές της Σίλεσίας και της Νόβα Χούτα, στα εργοστάσια γεωργικών μηχανημάτων «Ούρσους» στη Βαρσοβία, στα ανθρακωρυχεία της Άνω Σίλεσίας και σε όλες σχεδόν τις μεγάλες βιομηχανικές μονάδες της χώρας. Αντίθετα οι επιθέσεις της αστυνομίας, οι συλλήψεις, οι αποκλεισμοί αυξάνουν την μαχητικότητα των εργατών και όλου του λαού. Πράγματι οι απεργίες δεν έγιναν υποθήκη μόνο των εργαζομένων του τσέχου εργοστασίου αλλά υποθήκη που αγκαλιάζεται από όλο το λαό.

Σ' ένα τέτοιο κλίμα η Μόσχα έδειξε την εμψυχή της ανησυχία όταν ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικών Γκεράσιμωφ δήλωσε ότι η Ρωσία παρακολουθεί «από κοντά» την κατάσταση γιατί «φυσικά τα γεγονότα της Πολωνίας μας αφορούν», ενώ το ΓΑΣΣ μιλάγε συνεχώς για «παρανομες απεργίες». Στο σημείο αυτό, ενώ συνεχίζουν τις φασιστικές παρεμβάσεις της αστυνομίας και του στρατού εναντίον στους απεργούς και τις απειλές της κυβέρνησης, ξεκινάει μια νέα τα-

κτική από τη μεριά της με τη καθυστέρηση της Μόσχας φασικά, η οποία τακτική αν δεν ήταν η σοβαρότητα της κατάστασης θα μπορούσε να φανεί καλύτερα. Πρόκειται για ανδραίες από τη μεριά του καθεστώτος του Γιαρούζέλσκι στις παραχρηστικές διαφωνίες μεταξύ του κομμουνιστικού και της κυβέρνησης για την αντιμετώπιση της κατάστασης, και στη συνέχεια πρόταση για ηθικών διαλόγου με την Αλληλέγγυη - οσονόμως σταμάτησε οι απεργίες, ιδιαίτερα στα ναυπηγεία. Στόχος φυσικά είναι να κερδίσει η μαχητικότητα των εργατών. Σ' αυτή την προσπάθεια του σοσιαλφασισμού, που τώρα είναι στην αμφιβιστική από την αρχή στάση του Βαλέσα, ο οποίος σ' όλη της διάρκεια των απεργιών προσπαθεί να σπείρει το κίνημα στο δρόμο των απεργιών χωρίς να δίνει τις κύριες προτάσεις του για την ανάπτυξη του ίδιου του απεργιακού αγώνα. Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Γιαρούζέλσκι στηρίζεται

στην ελπίδα στην Βαλέσα για το επάγγελμα του αγώνα και να σταματήσει το λαϊκό κίνημα. Έτσι, αρχικά αρχίζει και εμφανίζονται ανάμεσα από το πολιτικό κίνημα του σοσιαλφασιστικού κομμουνιστή για μια πρόταση συμβιβασμού και ταυτόχρονα από τα επόμενα πέντε χρόνια είναι η βίαιη επέμβαση, η οποία για μια τέτοια απεργία και όλην πενήντα χρόνια, εναντίον της. Έτσι αρχίζει στην Πολωνία και φασιστική πρόβλεψη από τη μεριά του Γιαρούζέλσκι σύμφωνα, τον απεργιών και ολοκληρώνει τον μηχανισμό λαού. Ηταν ο λόγος ο Γιαρούζέλσκι εμφανίζεται να αναλογιστεί τις αιτίες της λαϊκής αντίστασης και κάνει πρόταση, να αρχίσει «προσωρινά μέτρα» για να μην πέσει το βιοτικό επίπεδο του λαού, ενώ ταυτόχρονα εμφανίζεται σπρώχνει να πάει από το κομμάτι από την κυβέρνηση όπως είναι «αδύνατο» και «αδύνατο».

Έτσι το πολιτικό κίνημα και ο Γιαρούζέλσκι προβαίνουν σε τε-

της κίνησης δηλώνει αυξανόμενο η απειλή και ο στρατός γρήγορα από τα όπλα και τα ναυπηγεία και τα ΖΟΜΟ μπαίνουν σε όλα ορμή και οδηγούν με μεγάλη διακατανομιαν απεργούς.

Η τακτική αυτή συνεχίζεται με την ανακοίνωση από ο Γιαρούζέλσκι στην απεργία του πρώτου οκτωβρίου της Κεντρικής Επιτροπής του κομμουνιστικού σοσιαλιστικού στην συνέχεια, ζητήσε από τα κομμουνιστικά στελέχη «τολική στήριξη στις μεθόδους και στο ρηθό των εργατών».

Επικρίνει επίσης «καθημερινές επιθέσεις» απέναντι μελών του κομμουνιστικού και τόνισε ότι είναι απαραίτητο να εφαρμοστεί μια νέα τακτική που θα ενισχύσει την κομμουνιστική γραμμή. Έτσι στην ίδια κατεύθυνση ακολουθήσε ο οικονομικός γραμματέας του κομμουνιστικού Κέντρου Μπλάκα που είπε ότι για τις εργατικές κινητοποιήσεις «είναι τα ηθικολογικά πολιτικά του κομμουνιστικού προτάσει το παρτίδο των μεθόδων και των παρών. Θυμίστηκε απεργίες (ακόμη)».

Παρά όλα αυτά φασιστικά παρατηρήσεις τον διατείνε ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Γκάρτι Θέρβα για όλην διάσπα με την

Η απόφαση της Ρωσίας και άλλων τσέσων «αδελφών χωρών» να στείλουν στις 21 Αυγούστου 1968 τα στρατεύματά τους στην Τσεχοσλοβακία ήταν επικερής γιατί «η άσση είχε πραγματικά σκοπό να αποσπεί την Τσεχοσλοβακία από την σοσιαλιστική κοινότητα και να αλλάξει προς όφελος της την ισορροπία δυνάμεων στην Ευρώπη». Αυτά συμπεριλαμβάνονται στη δήλωση του ΓΑΣΣ για την επέτειο της εισβολής των ρωσικών τανκς στη Μόσχα, αναφορμένη φυσικά στο δόγμα Μπρέζνιεφ περί «περιορισμένη κυριαρχίας» σύμφωνα με τον οποίο πάρθηκε η «απόφαση να δοθεί διεθνής βοήθεια στη Τσεχοσλοβακία». Εξ άλλου αυτό το δόγμα παραμένει και η βάση στη συνέχεια της εισβολής και κατοχής του Λοβανιάν.

Ο σοσιαλμπερλιόζισμος της Μόσχας εμφανίζεται στην ανακοίνωση αυτή του ΓΑΣΣ χωρίς προσχηματα τη στιγμή που ξεσπάει ένα μεγαλειώδες απεργιακό κίνημα στην Πολωνία.

Ταυτόχρονα στην Πράγα γίνεται η πιο μεγάλη διαδήλωση με χιλιάδες άτομα από τότε που έγινε η εισβολή. Οι διαδηλωτές φώναζαν: «Ελευθερία, ελευθερία» - «Ρώσοι, γο, γο» - «Θύλασε την αλήθεια». Ζητούσαν την αποστράτευση των ρωσικών στρατευμάτων από την Τσεχοσλοβακία, δημοκρατία, καταργηση της λογοκρισίας, ελευθερία τύπου και έκφρασης, αποκατάσταση της αλήθειας για την ρωσική εισβολή, αποκατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, απονομή της πολιτικών κρατούμενων. Η αστυνομία απάντησε με επιθέσεις και συλλήψεις.

Την ίδια στιγμή στη Μόσχα γίνεται για πρώτη φορά διαδήλωση εναντίον στην εισβολή της Τσεχοσλοβακίας. Πάνω από 500 άτομα είχαν συγκεντρωθεί στο κέντρο της πρωτεύουσας και φώναζαν «Πράγα, αίσχος» και «Φασιστές, φασιστές». Η διαδήλωση χτυπιέται άγρια από την αστυνομία που συλλαμβάνει 100 άτομα και απ' αυτούς τέσσερα καταδικάστηκαν σε 15 μέρες φυλάκισης.

Αλληλέγγυη τονίζοντας ότι: «Το σπινθηροειδές κίνημα των απεργιών από τον Λεχ Βαλέσα και στα ναυπηγεία οπτικής εργοστάσια θα σημαίνει ατομική συγκρότηση απεργιακής τριπλής παρ' όλα αυτά το φασιστικό των απεργιών - δεν μεταβλήθηκε».

σημαντικά. Οι απεργίες συνεχίζονται σε όλο ανθρακωρυχεία της Σιλεσίας, το χαλκορυχείο της Στακόβα Βόβα, σε τσέσων ναυπηγεία και στο λιμάνι του Γκντανσκ, καθώς και στο λιμάνι του Στετινού.

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ»
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ Ο.Α.Κ.Κ.Ε.
ΑΘΗΝΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55
ΟΜΟΝΟΙΑ ΤΗΛ. 5241058
ΠΕΙΡΑΙΑΣ: ΒΑΛΛΑΩΡΙΤΟΥ 1

ΚΥΠΡΟΣ

ΟΛΑ ΣΤΟ ΣΦΥΡΙ ΓΙΑ ΤΗ «ΔΙΕΘΝΗ» ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Τα σημαντικότερα γεγονότα από το 1983 οπότε ανακηρύχθηκε το τουρκοκρατικό φετοκράτος, συντελούνται αυτή την περίοδο στο Κυπριακό. Η συνάντηση Βασιλείου - Ντενκτάς υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, η παραίτηση του πρέσβη στη Μόσχα Δούντα και η επίσκεψη Παπούλια στην Κύπρο, αποτελούν γεγονότα πρώτης σημασίας.

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ - ΝΤΕΝΚΤΑΣ

Όπως είχαμε γράψει σε προηγούμενο άρθρο της εφημερίδας μας, η γραμμή των διακοινωνικών αποστάσεων της Ρωσίας και της Ενωμένης Χριστιανικής (ΑΚΕΛ) και του Κυπριακού (ΔΗΣΥ), που στην ουσία είναι η βάση της υστέρησης των δύο πλευρών. Όμως, ενώ η υστέρηση αποτρέπει το επικοινωνιακό και το προσεγγιστικό, η γραμμή του ανταγωνισμού - ανταρσίας είναι υπαρκτή και είναι το μοναχικό και γενικό χαρακτηριστικό.

Επειδή η Ρωσία θέλει και χαρακτηρίζει τα τον διπλό, αλλά το βασικό γιατί είναι να καλοπιάσει τον Ουζού και τον Ντενκτάς για να κερδίσει στην τραπεζική της διακίνησης ουσιαστικά. Δεν είναι η χώρα σε όλη της έκταση, του Γκράντ Γουόρτντ - Στη Σοβιετική Ένωση γαλιερί, αλλά η σιμωβόνα, αλλά το Πρωτόκολλο Βασιλείου και τον ηγέτη του Τουρκοκρατικού Ρ. Ντενκτάς για την απανταχού των σιμωβόνας.

Από την άλλη η ΕΟΚ και η Αμερική νομίζουν ότι θα είναι το Κυπριακό, επειδή ο Βασιλείου συζητάει με τον Ντενκτάς. Είναι χαρακτηριστικό οι δηλώσεις του Βασιλείου στο Ριζοσπάστη 14.8 που απαντάει σε κριτική δημοσιογράφου.

Ερωτήση - *«Πώς να μας πείτε για τη διπλή διακίνηση είναι Υπάρχει πρόταση της Σοβιετικής Ένωσης. Δεν την δέχονται οι Αμερικανοί. Πώς εξηγείται αυτή η στάση του ΗΠΑ. Και αν υπάρχει κάποια πρόταση, μέσα στο κεντρικό κλίμα δηλαδή, αλλάζει αυτή η στάση.»*

Οι Αμερικανοί δεν τη δέχονται. Το συζητήσα αυτό το θέμα και σε τη δέχονται για δύο λόγους. Πρώτο, διότι δεν θεωρούν ότι το Κυπριακό είναι θέμα διαφορών Σοβιετικής Ένωσης και Ηνωμένων Πολιτειών. Το 'χουν ήδη δηλώσει δημοσίως. Θεωρούν ότι είναι διαφορά που δεν έχει σχέση με τη Σοβιετική Ένωση. Εμείς, ουσιαστικά, είμαστε υπέρ της διε-

θνούς διάσκεψης γιατί ξέρουμε ότι μόνο μέσα στα πλαίσια μιας διεθνούς διάσκεψης θα μπορούσε να αντιμετωπιστεί ουσιαστικά και το θέμα των διεθνών εγγυητών. Για να πετύχει, όμως, αυτή η διεθνής διάσκεψη, πρέπει να υπάρξει μια προσέγγιση των απόψεων των δύο χωρών. Και εγώ θέλω να ελπίζω ότι υπάρχουν δυνατότητες για μια τέτοια προσέγγιση.

Αλλά, όπως είπαμε, γίνεται σαφές στην Γενική δεν έγινε καμία ουσιαστική συζήτηση. Το μόνο που υπαρκτή είναι να αρχίσουν οι διακοινωνικές συζητήσεις.

Και βέβαια πολλοί λένε και γράφουν ότι δεν είναι λάθος αυτή η κίνηση του Βασιλείου γιατί την ίδια κίνηση είχαν κάνει ο Μικαρίος και ο Κυπριακός. Επειδή στην ίδια γραμμή κινείται και ο Βασιλείου. Εάν υπάρχει μια χοντροκομμένη διαστρέβλωση. Όταν ο Μικαρίος και ο Κυπριακός έκαναν συναντήσεις με τον Ντενκτάς, δεν είχε γίνει η ανακήρυξη του φετοκράτους. Σήμερα όμως ο Ντενκτάς πάλι στην Γενική και αργότερα πάλι στην Διεθνή σαν ηγέτης του φετοκράτους, έτσι η σημερινή ενέργεια του Βασιλείου δεν μπορεί να συγκριθεί με τις παλιότερες. Αυτή την προδοτική κίνηση ο Βασιλείου την έκανε όχι σαν εκπρόσωπο του Κυπριακού λαού, αλλά σαν εκπρόσωπο της Ρωσικής υπερέλασης. Η Διεθνή στη Γενική θα ήθελε περισσότερη ουσία αλλά αρκέστηκε στο ότι ο Βασιλείου αποδέχεται την λογική των συνομιλιών.

Μάλιστα οι συνομιλίες γίνονται κάτω από την αιγίδα του ΟΗΕ και βέβαια ο Ντενκτάς προωθεί το αμερικανικό σχέδιο του 1978, όπως καταγγέλλει ο παραίτητος πρέσβης Δούντας.

Ο ΠΡΕΣΒΥΣ ΔΟΥΝΤΑΣ

Σε διαφορές δηλώσεις του ο Δούντας αναφέρει σημαντικά πράγματα για το Κυπριακό, αλλά θα σημειώ-

σομε την τελευταία του 30/8 από την «Ελευθεροτυπία».

«Συνολοποινικό σχήμα που ουσιαστικά εγκαθέρπει την πολιτική ισότητα επί ίσους όρους, συγκρισιμότητα σε όλο το νησί της ελληνικής κοινότητας, του 80% του πληθυσμού και της τουρκικής, του 18%, που είναι μη λειτουργικός ρεθμίσας, όπως ονομάζεται δικαίωματα, και ειδικά, πλειοψηφία. Ως προς τον τουρκικό στρατό, αναφέρεται στη δήλωση του ο κ. Δούντας, προβλέπεται σταδιακή υποχώρηση βάσει χρονοδιαγράμματος, που θα αρχίσει να εφαρμόζεται μετά τη σύσταση μεταβατικής κυβέρνησης, δηλαδή μετά τη σύσταση της σημερινής πολιτικής μορφή του κράτους, -κατά συνήθεια- οφθαίσι οι μιλίονες, αποστάσι, θα γίνουν βάσει του νέου συντάγματος, υπό την έγκριση του κοινοταρικού, αν η Τουρκία παρασπονδήσει στην εφαρμογή του χρονοδιαγράμματος, η ελληνική κοινότητα θα αναζητεί εκπροσώπο με διπλή οντότητα για να την υποστηρίξει.»

Και εν πάσει περίπτωση προβλέπεται η παραμονή στην Κύπρο με αοριστο ενδοχόλο γινόμενο τμήματος, του τουρκικού στρατού βάσει της νέας συμφωνίας ως εκφραστή της τουρκικής εγρήσης, δηλαδή προστασία των Τουρκοκυπρίων.

Σύμφωνα μάλιστα με παλιό βρετανικό ιδέα, που την επαναλαμβάνει ο Γενικός Γραμματέας και επανειλημμένα για την δήλωση στον Γίλο, το τουρκικό αυτό απόσπασμα θα είναι της τάξης των 5.000 ανδρών.

Ως προς τους ομοίκους ο κ. Δούντας, τονίζει ότι θα παραμείνει ένας σημαντικό αριθμός αυτών. Και συγκεκριμένα όσοι δημιουργήσαν οικογένειες θα έχουν κάποια απεριόριστη σχέση κατοικίας με την Κύπρο.

Τέλος, αναφέρει στη δήλωση του ο Έλληνας διπλωμάτης ως προς τις τρεις ελευθέρως αντιμετωπίσιμες σταδιακά εφαρμογή τους, δηλαδή το θέμα διακίνησης στις κατεχόμενες, αυτή όπως πιστεύω είναι η εκταναμένη εγρήση. Αυτή στις προσεγγίσεις βδομάδας, θα παραμείνει προς συζήτηση μεταξύ του προέδρου της κυπριακής δημοκρατίας και του Ντενκτάς.

Βέβαια ο Δούντας δεν μπορεί να δει ότι ο Βασιλείου πάλι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για λογαριασμό της Ρωσίας και τον καταγγέλει για συμβιβαστή ενδοτικό στη

γραμμή της Δύσης.

Πάντως οι Ρώσοι δεν αντέχουν ούτε την καταγγελία του Δούντα. Δεν είναι πηχός ο όριβος που εξήγησαν οι ΑΚΕΛΙΕΣ και ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Ακμή Φανής που είχε σαν αποτέλεσμα την παραίτηση Δούντα αφού δεν είχε καμία κάλυψη από την Ελληνική Κυβέρνηση. Μάλιστα ο Παπούλιας στο πρόσφατο ταξίδι του στην Κύπρο δήλωσε:

«Το υπερβολικό πάθος του κ. Δούντα για την κυπριακή κατάσταση τον έσπρωξε έξω από ορισμένα πλαίσια μιας δοντολογίας υπαλληλικής, την οποία έπρεπε να τηρεί.»

Πραγματικά βρισκόμαστε σε μια εποχή που μόνο ένα πάθος επιτρέπεται. Το πάθος για γρήγορο ξεπούλημα της Κύπρου για λογαριασμό των υπερδυνάμεων.

Ο ΠΑΠΟΥΛΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Επίσημο ταξίδι πραγματοποιεί ο Παπούλιας στην Κύπρο με μοναδικό σκοπό να στηρίξει τον Βασιλείου σε συνεντεύξη τύπου στις 30.8. Δημοσιεύσαμε από τον Ριζοσπάστη 31.8 με τίτλο «Υστερότητα υποψέων».

Αναφερόμενος σε συναντήσεις του με τον Πρωτό Βασιλείου, τον πρόεδρο της Βουλής Β. Πισσαρίδη και τους αρχηγούς των κομμάτων, ο κ. Παπούλιας είπε: «Ομολόγησε ότι ήταν μια εντυπωσιακή σε παρήγορη και πληρότητα ενημέρωση που μου έκαναν. Πιο πολύ εκπαιδευτήκα από την ταχύτητα απόφασης και στόχου που διέφευγε, στον αφορά τις βασικές καταστάσεις της πολιτικής στην παρούσα κρίση, μήνη, καπιταλιστική, που σφραγίστη στην εξουσία στα πλαίσια του διακοινωνικού διαχωρισμού της συζήτησης, καθιερώνοντας τον βασικό όγκον των θεμάτων, χωρίς τη ρύθμιση των ορίων, που μπορεί να υπάρχει βιοσυστηματική και δικαιοσύνη».

Διευκρινίζονται σχόλια μας οι δηλώσεις του Παπούλια.

ΧΙΛΗ

Η αρχή του τέλους του φασίστα Πινοσέτ

Με 3 νεκρούς, δεκάδες τραυματίες και εκατοντάδες συλληφθείς ο χιλιανικός λαός διαδήλωσε εναντίον στις νέες φασιστικές ψευτοδημοκρατικές μαμούρες του Πινοσέτ και πιο ειδικά το χουντοδημοφασισμό του. Ο Πινοσέτ εμφανίζεται σ' αυτό σαν μοναδικός υποψήφιος. Σε περίπτωση που ο λαός απαντήσει όχι αυτός δήλωσε πως θα κάνει ελεύθερες εκλογές σε ένα χρόνο.

Η ενωμένη αντιπολίτευση λείει όχι καταγγέλει και σαν παρωδία το δημοφιλία. Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο εντάσσονται οι διδόηλοι. Είναι φανερό πάντως ότι η Πινοσέτικη δικτατορία αρχίζει το τέλος της. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός ακολουθεί και δώ την ταχτική Φιλιππίνες - Ν. Κορέα. Συνεπταγμένη υποχώρηση μπροστά στο αντιιμπεριαλιστικό κίνημα του λαού και ανάδειξη κυβερνήσεων με πιο ανεξάρτητα και δημοκρατικά χαρακτηριστικά.

Όμως το χιλιανό φασιστικό είναι εκείνο που έχει συσσωρεύσει την πιο μεγάλη ποσότητα λάβας. Η κοινοβουλευτική μεταβατική θάναθι θελήσει. Ωστόσο η λαϊκή πρωτοπορία δεν έχει δικαίω της μαρξιστική - λαϊκή οργάνωση. Στην αντιπολίτευση κυριαρχεί η φιλελεύθερη δικτοφιλία ιστική τάξη και ο ρωσοδούλος ρεβιζιονισμός. Για επαναστατικά βήματα τον χιλιανικό λαό είναι πολύ δύσκολο να δώσουν νίκης ριζοσπαστικού χαρακτήρα σ' αυτή τη φάση ανάπτυξης του εσωτερικού και παγκόσμιου αντιιμπεριαλιστικού μετώπου.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΖΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΡΩΣΟΥΣ ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ ΣΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ ΤΗΣ ΑΦΓΑΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Αυτή καθαυτή η δολοφονία του αρχηγού ενός κράτους δεν μπορεί παρά να είναι ένα γεγονός παγκόσμιος διάστασης. Όμως, η δολοφονία του πακιστανικού προέδρου Ζια Ουλ Χακ έχει μια ιδιόκτηση, γιατί ίσως σηματοδοτεί την απαρχή σοβαρών, μεγάλων εξελίξεων οι οποίες μπορούν προοπτικά να οδηγήσουν ακόμα και σε ανατροπή σημερινών συσχετισμών στην στρατηγική ενδιάθετη αυτή περιοχή.

Αυτό που από την αρχή ήταν σίγουρο και αποκλειστικό, ήταν το ενδεχόμενο του ατυχήματος στο προεδρικό αεροπλάνο, ο τύπος του οποίου θεωρείται σαν ο ασφαλέστερος στον κόσμο. Αυτό που αυτόματα απεμνη ήταν η προγραμματισμένη εγκληματική ενέργεια.

Ο βασικός ύποπτος, τον οποίο όμως γύρισαν και κοιτάζαν όλοι, ήταν το Κρεμλίνο, το οποίο ακόμα και αυτή τη στιγμή δεν έκρυψε την αποστροφή του στο Πακιστανικό καθεστώς, στέλλοντας απλά και μόνο ένα μικρότατο τηλεγράφημα τηλεγράφημα στις οικογένειες «όλων αυτών που χάθηκαν».

Υπήρχε η αποψη, που εκφράστηκε βασικά από τους απολογητές του σοσιαλιμπεριαλισμού, ότι οφείλεται στην αντιδραστική εσωτερική του πολιτική. Το επιχείρημα αυτό έχει πηγή του στην ίδια τη Ρωσική θέση για τη δολοφονία του Ζια. Η Πράβδα στις 22 Αυγούστου και σε απάντηση στους Γάιμς του Λονδίνου, που κατηγορούσαν τη Ρωσία και το Αφγανιστάν έγραψε: «Η δολοφονία οφείλεται στις πολιτικές συγκρούσεις στο εσωτερικό του Πακιστάν. Ο Ζια Ουλ Χακ είναι με τη πολιτική του υπεύθυνος του θανάτου».

Αιτίες που βασικά χαρακτηρίζουν το πολιτικό σκηνικό του Πακιστάν, αιτίες που τον έδωσαν μια ειδική σημασία στις παγκόσμιες πολιτικές εξελίξεις δεν είναι βέβαια οι εσωτερικές συγκρούσεις, αλλά η στάση του στο ζήτημα της Ρωσικής εισβολής στο Αφγανιστάν και η υποστήριξη που έδωσε στον αγώνα των Αφγανών ανταρτών.

Γι' αυτή τη θέση ο Ζια υπήρξε «κόκκινος πανι» για τον σο-

σιαλιμπεριαλισμό.

Η «Ελευθεροτυπία» στις 30 Αυγούστου έγραψε ότι ο Ρώσος εφωποργός εξωτερικών Γίονι Βορντόφ «είχε προειδοποιήσει τον Αμερικανό πρεσβητή στη Μόσχα Γκαλ Ματκόβ, ότι είχαν προβλεφθεί αντί ποια σε βάρος του στρατηγού Ζια αν ο ταξιδιώτης συνέχιζε την υποστήριξη του ανταρτών που μάχονται εναντίον στο σοσιαλιστικό καθεστώς της Καμπούλα».

Η προειδοποίηση αυτή προς τον αμερικανό πρεσβητή δόθηκε μόλις δέκα μέρες πριν από την κατάρρευση του αεροπλάνου του Ζια.

Είναι παρτα ταχτική της Μόσχας να εκτελεί όχι μόνο τους πολιτικούς της υπαταξίας, αλλά ακόμα και τους πολιτικούς της φίλης για να τους αντικαταστήσει με άλλους ακόμα πιο φίλους. Αυτό δείχνει η εμπειρία του Αφγανιστάν και οι εκτελέσεις των **Τυφλάκι** και **Ιντι Αμίρ**.

Το αίμα ποτέ δεν στάθηκε πρόβλημα και εμπόδιο για τους ηγέτες του Κρεμλίνου, προκειμένου να

προωθήσουν τους δικούς τους ανθρώπους. Αυτό δείχνει η εμπειρία του πραξικοπήματος της Ν. Υόρκης, όπου χιλιάδες σκοτώθηκαν, όχι για την πτώση ενός προσκεκλημένου στην Αμερική φασιστικού κυβερνητή, αλλά για μεγαλύτερο σταθμισμα στη χώρα του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού.

Μήπως όμως η Μόσχα είναι από θέση αρχής εναντίον σε ηγέτες που ασκούν το φασισμό σε βάρος των λαών τους; Ούτε αυτό συμβαίνει κι αυτό αποδεικνύεται από τις αριστές σχέσεις της Μόσχας και του αργεντινικού πρώην δικτάτορα Βιντάλα με τους χιλιάδες νεκρούς - αγνοούμενους από το φερό που αναπτύσσει με το καθήκον που απολεί στο ονομα Νορβηγία, με την υποστήριξη που δίνει κρυφά και φανερά στο μικρό Ιρανικό καθεστώς.

Ο Ζια Ουλ Χακ δολοφονήθηκε όχι γιατί ήταν φασίστας, αλλά γιατί δεν παραλληλίστηκε με τους Ρωσικούς στόχους στην περιοχή. Μέσα από το ίδιο δημοσκόπιο της Πράβδας αποθνήσκου βρασιλευστή προειδοποίηση που δείχνει τα δόντια πίσω από το παγωμένο χαμόγελο του Γκορμπατσόφ «Υπαρχοί ένα μικρόβιο νόμος διαφορά με τον οποίο οι πολιτικοί ηγέτες που διατηρούν στενές σχέσεις με την Αμερική έχουν όρι ασχισμό τίτλο».

Υπεύθυνος για την ανατροπή ενός τυραννικού καθεστώτος δεν μπορεί να είναι παρα μόνο ο λαός, με το συντητικό μαζικό, οργανωμένο του αγώνα. Η πραξικοπηματική ανατροπή ενός πραξικοπήματος ποτέ δεν είχε καλό τέλος για το λαό

και ιδιαίτερα όταν αυτή υποκινήθηκε από κάποιον ιμπεριαλιστή.

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΡΩΣΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Το πραξικόπημα του Ζια Ουλ Χακ το 1979 έφερε ένα τέλος στις καλές σχέσεις του προηγούμενου προέδρου Αλί Μπουτο με τη Μόσχα.

Η δολοφονία του Μπουτο το 1979 καθόλου δεν εμπόδισε τους καλύτερους φίλους των Ρώσους ηγέτες να πραγματοποιήσουν ανοιχτά στο Πακιστάν.

Τι πρώτα αυτά ανοιχτά έγιναν από τον Αντρέαφω το 1983. Υπήρξαν προσφορές για την ανάπτυξη του περηνικού προγράμματος του Πακιστάν και την κατασκευή της λεγόμενης «Ισλαμικής βόμβας».

Με τον θάνατο του Αντρέαφω τα ανοιχτά διακόπησαν. Όταν ο Γκορμπατσόφ ανεβαίνει στην εξουσία ο Ζια επισκέπτεται τη Μόσχα με αφορμή το θάνατο του Τσερνόμνικ και έχοντας σαν στόχο τον ταξίδιό του την εξομάλυνση των σχέσεων με την Ρωσία.

Όμως η ταχτική του Γκορμπατσόφ είναι διαφορετική. Εγκαινιάζει τη μεταφορά του πόλεμου και στο Πακιστανικό έδαφος με επιθέσεις των «εθνικών δυνάμεων» Σπετσναζ και τους βομβαρδισμούς των προεδρικών στρατοπέδων.

Ταυτόχρονα επιχειρείται ο έναγκαλισμός Πακιστανών στελεχών της κυβέρνησης Ζια, μεταξύ των οποίων τον πρωθυπουργό και υπουργό άμυνας Μωχάμεντ Χαν Ζανέτσο και οι υπουργοί εξωτερικού εμπορίου Μωχάμεντ Ουλ Χακ που αποκεμήθηκε την Μόσχα το Φθινόπωρο του 1987.

Οι δύο αυτοί ανιστάτοι κυβερνητικοί πιέζαν για κερδοφόρα ανοιχτά στη Μόσχα, μέχρι που διαγράφηκαν από την κυβέρνηση το περισημένο Μην.

Στις 10 Νοέμβρη του 1987 σε μια περίοδο κοντά στα Αφγανικά σύνορα ο Ζια βγάει μια ακραία επιθετική ομιλία εναντίον στη Ρωσία την οποία κατηγορεί για υποκίνηση εθνικών ταραχών μεταξύ διαφόρων εθνότητων στο Πακιστάν.

Οι σχέσεις με τη Ρωσία γίνονται όλο και χειρότερο τους επόμενους μήνες. Αφορμή η αρνηση ελλημενισμοί του Αμερικανικού στόλου στο Καρατσι την περίοδο της περσοϊρανικής κρίσης, σεβόμενος τη συμβαχία του Πακιστάν με το Ιράν.

Η ηγεσία της δημοκρατικής πλειοψηφίας της Αμερικανικής Γερουσίας ζήτησε την αντικατάσταση του Αμερικανού πρέσβη με άλλον σκληρότερο, που θα πιέζε για την εφαρμογή της συμφωνίας της Γενεύης που, πρακτικά σημαίνει την άρση κάθε ουσιαστικής βοήθειας στους Αφγανούς αντάρτες.

Κατω απ' αυτές τις συνθήκες ο Ζια είχε αρχίσει να γίνεται «ενοχλητικός», η Μόσχα σχεδίασε την εκτέλεση του.

«Οι σχέσεις με τη Ρωσία με το κόμμα της αντιπολίτευσης που καθοδηγεί η κόρη του Αλί Μπουτο, Μπενάβιρ φαίνεται καλές. Σύμφωνα με δηλώσεις Αφγανών ανταρτών «αν η Μπενάβιρ πάρει την εξουσία θα έχουμε εχθρική Πακιστανική κυβέρνηση».

«ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ» ΜΕΓΕΘΥΝΗΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ΚΩΣΤΑΣ ΔΙΑΚΟΗΟΥΛΟΣ Βεραντζίεφου 55 Αθήνα τηλ.: 5241058